

Un sfat bun

Grecul: Ascultă, englezule, îți dau un sfat bun: ia-ți catrafusele și-o șterge din Salonic, că vin nemții și-o fi vai de pielea ta; o s'o pătești mai rău ca la Dardanele!

Pișcături

Eu nici nu m'am nădăit,
Cine m'a batjocorit,
Nici nu m'am putut gândi.
Cine m'a batjocori;
Rădăcină de cucută,
Urâta, care-i mai slută.

Mândra care-mi place mie
Se cunoaște după iie,
Că-i cu fire mărunțele
Și cu buze subțirele,
Iar pe-obraz cu rumânele.

Verde creangă de mușcată
— Nu-mi ținea calea legată;
Mândra-mi strigă supărată:
De n'ai gând a mă iubi
Lasă-mi calea, n'o opri.

— Mândră te-aș lăsa eu zău
Că pe obrăjorul tău
Rumenele-s d'un zlot rău,
Dar vezi, nu știu cum le-ai pus,
Că — pe nas nu s'or ajuns.

G. L. din Secusigi.

La ce se gândește Nichita

Preumblându-se pe străzile orașului Lyon, Nichita se întâlnește cu o frumoasă franțuzoaică, care-l întreabă, făcându-i ochi dulci:

— Ei, cum te simți majestate, în frumoasa noastră țară?

La ce Nichita răspunde fără a se mai uita la ochiadele franțuzoaicei:

— De nu v'aș fi văzut nici odată țara! Mai bine aș fi rămas eu liniștit în țara munților mei, decât să cotrobăiasc acum a șvabii pe acolo.

În celibat.

Femeia: Domnule părinte, să mă despartă de bărbatul meu, că trăiește în celibat cu alta.

Preotul: Nu în celibat, vrei să zici, în concubinată!

Femeia: Celibat ori concubinată e tot un drac.

Din Italia

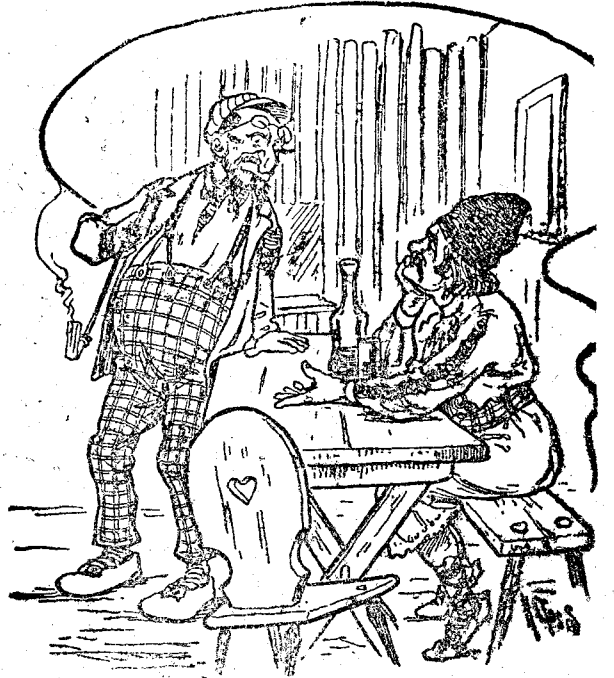
Cântă puiul cucului
Pe abzațu tunului
Sub poalele Gōrzuului.
Gōrzu-i un oraș vestit,
In grele arme-ocolit
Ș'am durmit în el o noapte
Ș'am visat un vis de moarte,
Am visat brânduș' un vis,
Că eram cu 'n brâu încins,
Cu un brăușor de mărgelă, —
Aștea sunt plumbi de oțel.
Italia, țară lată,
Mult mai ești tu blăstămată,
De s'adună pentru tine
Feciorii mai toți din lume,
Să sufere-atâtea rele
Pentru dealurile tale,
Pentru munții tăi de piatră
Rămân copii fără tată
Și muieri fără bărbați,
Surorile fără frați.
Au rămas sate pustii,
Mamele fără copii,
Cum a rămas ș'a mea maică
De doi dragi copii săracă.
Trandafir cu foaie lată
Era de min' bine-odată,
N'aveam grijă de pușcat,
Numai tot de sărutat,
Dar acuma, vai de mine,
Rău m'am străinat în lume.
Nici eu singur nu pot spune,
Câte rele-au dat de mine.
Multe dureri am răbdat
De când de-acas am plecat.
Că buni frați mi-am căpătat:
Șrapnele dela tun,
Aștia-s frații mei cei buni.
Trandafir mândru din vie
Trimisă din bătaie
Dela Șerban Isaie,
Și le trimit cu mașina
In comuna Poverjina.

Bună înțelegere.

Băiatul: Tata și mama trăiesc în cea mai bună conțelegere, când nu se bat unul cu altul, mă bat amândoi pe mine!

In birt.

Betivul: Să mă îngădui să-ți plătesc de altă dată cu ce-ți sunt dator, pentru ce am beut până acum, că doară mă cunoști cine sunt.

Birtașul: Chiar fiindcă te cunosc prea bine, nu te pot îngădui, ci trebuie să plătești acuma.

Intre doi jidani.

Lip me: Asta este o nerușinare! Cum poți tu cutiza să mi numește măgar?

Sleume: Nū, ce știut io, că tu îndată crede?

La dantist.

Bărbierul: O, domnule, nu trebuie să caști gura așa mare, numai cleștele intră în gură, — eu rămân afară.

Simplu.

Ofițerul: Iar vii fără carne, nățin-tocule, ce-a zis măcelarul?

Servitorul: A zis că nu-mi mai dă altă carne până nu plătim contul; apoi a zis să merg la dracu.

Ofițerul: Și tu ce-ai făcut?

Servitorul: Am venit la d-ta.

Ghiță cel viteaz

(Pentru copii cei buni)

A fost odată într'un sat mic un om sărac, care avea trei băieți: Ștefan, Anton și Ghiță. Afară de acești trei băieți, omul sărac avea o colibă acoperită cu paie, în vârful căreia s'au făcut cuib cocostărcii, iar sub streșină ciripeau rândunelele.

Acest om sărac tăia lemne în pădure, de seara până dimineța. Ștefan și Anton ajutau tatălui lor de multe ori și cu plăcere în această muncă grea; Ghiță însă, care era un copil grozav de fricos, ședea singur acasă.

— Nu mă duc eu tată în pădure, — zise, — mi-e frică de freamătul frunzelor și de mulțimea de broaște, cari aleargă prin iarba. Eu dacă aș călca una, îndată m'ar prinde frigurile.

— Ah, Dumnezeuule, — oftă tatăl său, — cum m'ai putut pedepsi cu un copil atât de laș, neajutorat, căruia nu-i pot lua nici un folos. Afurisit să fie cel care se spărie de umbra-i proprie.

Ștefan îl încuraja. Anton îl batjocorea, să nu se sperie de ori ce insectă

mică; Ghiță însă nu băga de samă nici una, nici alta. Dacă insera, n'ar mai fi mers în pod, nici pentru toată lumea; în odaia întunecoasă începea să plângă, iar noaptea, dacă lătra numai odată cânele sub fereastră, îi clănțăneau dinții în gură de frică.

S'a întâmplat într'o zi, că un trimis dela împăratul a venit în sat. S'a oprit în mijlocul pietii, a bătut toba și a suflat trompeta de trei ori. Când se adunase tot satul de minunea lui, a vestit că pe împărat Pa ajuns o adâncă tristeță, deoarece cineva îi fură în fiecare noapte mere din mărul cel de aur. A pus deja împăratul mulți soldați, să păzească mărul; dar în zadar, că până dimineța toți se prefăceau în peatră; iar merele dispăreau, par'că nici n'ar fi fost acolo. După aceasta împăratul a vestit în toată țara, că cine îi va păzi într'o noapte merele de aur, și va prinde hoțul de mere, aceluia îi dă pe fiică-sa de nevastă, împreună cu toate bogățiile și comorile ei.

Vai, ce mai zarvă în sat! Fiecare fecior mai de dai doamne se prindea, că el va păzi mărul de aur. Săpă, seceră, coasă, furcă de fier, bețe, briceag, toate

au fost căutate! S'a găsit fecior, care cu un singur biciu în mână a plecat la curtea împăratului. Intre ei era și Ștefan și Anton, dar nici unul dintre ei nu s'a mai reîntors în sat.

Peste trei săptămâni a venit din nou trimisul împăratului, să întrebe, dacă nu se găsește vre-un fecior, că ceilalți s'au prefăcut deja toți în peatră.

— Care a fost de acea seamă, s'au dus deja toți, — ziseră oamenii. — Singur Ghiță a mai rămas, acela însă e atât de fricos, încât și iepurele i se pare lup.

— N'are a face, — răspuse solul — să încerce și el.

S'apoi i-a spus lui Ghiță, că de seară are să fie la curtea împăratului.

Ghiță și-a făcut multă grijă și gând. S'a așezat în curte sub frăgarul cel mare și plângea cu amar. Și când plângea mai tare, barza (cocostărcul) a shurat jos de pe casă și s'a oprit chiar naintea lui Ghiță. Și-a ridicat piciorul drept, l-a așezat pe genunchiul lui Ghiță, și i-a zis:

— Mi-am tăiat piciorul într'o trestie, leagă-mi-l.

Lui Ghiță i s'a făcut milă de cocostărc. A rupt din mâneacă un petec, și a le-

Schinteii din pipa înțelepciunii

Femeia îl conduce pe bărbat și atunci dacă cacesta nu e — orb.

Arare-ori află adevărul cel care nu știe — minți.

Pe omul puternic nu trebuie nici să-l lauzi, dar nici să-l cruți.

Poporul e cel mai mare domn, deoarece — pe spinarea lui se îngrășă domni.

Pacea în casă numai atunci e asigurată, când bărbatul — își ține gura.

E mai rău să faci un târg prost, decât să întârzi delă unul bun.

Cămătarii cred că nu binefacerile a-

duc camăta cea bună, ci camăta cea mare îi aduce omului tot binele.

Războiul și pacea sunt frați gemeni, chiar de s'ar naște cu câțiva ani unul înaintea celuilalt.

Multora dintre binefăcătorii anonimi li-ar părea totuși bine să fie surprinși în nobilul lor exercițiu.

Cine nu crede nimănui, nu merită — să-l creadă nimeni.

Jidanul tot jidan

Moșele: Ai, vai!

Gedalieh: Nū, ce cu thine?

Moșele: Astozi am ingropat pi soacra-meo și mi tem che la noapte vini la mini se mi stringe di grumaz.

Gedalieh: Nū! Și nu ști thu ce face? Te mută sofort din casă în alt casă și pune pe mormuntu ei on țidula cu adres fals.

Bună asigurare.

Cucoana: Ce aud Lino, d-ta ai drăguț?

Lina (încurcată se apără): Vai, cucoană dragă, nu te teme, doar mî-a spus el că, nu are nici un gând — rău.

Copii de azi.

Profesoara: Spune-mi, Corneluță, pentru ce se zugrăvește dracul cu coarne?

Cornelia: Pentru că poate și dumniului are nevastă tineră.

Învățătorul: Spune-mi, Sofronie, ce folos ne aduce geografia?

Elevul: Patruzeci de fileri.

Inv.: Ce răspuns e acesta?

Elevul: Așa: D-ta cumperi geografia cu 60 fileri și nouă ni-o vinzi cu o coroană.

Tatăl: Spune-mi, Ghiță, cum îți place dascălul cel nou?

Copilul: Rău de tot, că nu știe nimic. Tot pe noi ne întreabă de toate celea.

gat piciorul cocostârcului. Cocostârcul s'a bucurat foarte mult și i-a zis:

— Am să-ți răsplătesc bunătatea, și eu încă te ajut cu ceva. Vezi, eu am rugat și pe frații tăi, să-mi lege piciorul, ei însă mi-au zis: Legeți-l cine vrea! Și nici eu nu i-am ajutat. Dacă tu însă ai să ascuți și să faci ce-ți spun eu, la noapte vei putea păzi merele de aur, fără să ți-se clătească măcar un fir de păr din cap. Cioplește-ți două picioare înalte, din lemn, și fă-ți din sfoară un belciug tare. Celelalte lasă-le în grija mea.

Ghiță a ascultat sfaturile cocostârcului și numai decât s'a pus pe lucru. Cătră seară a fost gata, s'a urcat în picioarele de lemn, ș'atunci stătea atât de nalt, ca și turnul bisericii. Iar sfoara și-a sucit-o pe mână. Cocostârcul a sburat la el și s'a așezat pe umăr.

Când s'a întunecat deja, Ghiță cu câțiva pași mari era afară din sat. A ajuns jos, sub curtea împăratului, și cu picioarele de lemn, a trecut gardul.

La lumina lunii a văzut, în ce loc fenomenal de frumos a ajuns. Pășea pe iarbă moale ca mătasa, între tufe cu frun-

zele de argint, pe cari înfloreau flori în culoarea curuceului. În mijlocul grădinei stătea măruș de aur, care era încărcat cu mere de aur lucitoare.

În jurul mărușului zăceau mii de feciori și militari, prefăcuți în piatră.

Ghiță s'a dus aproape de măr și acolo s'a oprit. Așteptă puțin, și iată că din fundul grădinei, de către lac s'a auzit un zgomot on apă, și a apărut o broască uriașă, cât un vas de vin.

Și-a venit țintă către măr. Când a ajuns acolo, a rupt un măr și l-a aruncat în lac.

Ghiță aproape a împetrit când a văzut acea mătăhală mare și urită. Tremura ca varga și dinții îi clănțăneau în gură atât de tare, de a auzit și broasca.

— Cine-i aici? Cine-i aici? — strigă supărată. — Ori cine să fie, am să suflu odată și se prefăce în piatră.

Cocostârcul de pe umărul lui Ghiță a început să strige cu putere. Broasca a zărit cele două picioare uriașe și de spaimă — a căzut.

— Vai, — zise, — sunt sfârșită! Ce vrei delă mine, tu împăratul cocostârcilor?

— Te 'nghit! Te 'nghit! — strigă cocos-

târcul și aruncă belciugul în gâtul broasței. Și cum a sugrumat broasca, apa lacului a inundat și-a vărsat grădina întreagă. Din apa lacului au înviat mii de feciori și militari, și umblau veselii prin apă, care le ajungea pân' la genunchi.

Apa lacului a aruncat la suprafață și merele de aur, pe cari le-a ascuns broasca uriașă în fundul lacului. Mulțimea de feciori abea puteau aduna merele de aur. Până dimineata apa s'a retras iarăși în lac.

Vestea despre vitejia lui Ghiță s'a lătit peste nouă mări și nouă țări. Împăratul i-a dat jumătate din împărăție și pe fiica sa de nevastă. Iar poporul l-a numit din acea zi Ghiță cel voinic.

Ghiță n'a uitat nici de tatăl său, nici de cei doi frați ai săi. Tatălui său i-a dăruit o pădure și o casă mare și frumoasă, pe Anton și Ștefan i-a ridicat la rangul de prinț.

Iar cocostârcul l-a mutat în grădina palatului, pe malul lacului, unde doar și astăzi prinde broaștele.

Așa a fost, poveste a fost: cine crezi Dumnezeu îl vede!

Simplu.

Mihai: Pavele! Am fost la cumnațu Ion și mi-a zis să-ți spun că ești un bou.
Pavel (dându-i o palmă): Aici e cвітanta — despre cele primite, — dute și i-o dă.

L'a apărat — cu efect.

Apărătorul cu fața aprinsă, întorcându-se către jurați, zice:

Redați omul acesta nenorocit familiei sale, domnilor jurați. Dați-l soției nenorocite, care plânge zi și noapte pentru el și dați-l copișilor lui mici, cari sunt fără sprijin sărmanii, cari fără el flămânzesc, și nu e cine să le aducă pâinea cea de toate zilele...

După ce l-au achitat, acuzatul cu lacrimi în ochi mulțumește avocatului:

— M'ai scăpat d-le avocat... îți mulțumesc... voi spune nevestei, dacă mă voi însura, și copiilor, dacă Dumnezeu ne va binecuvânta căsătoria...

In întuneric.

Elena: Adevărat că Ionel te-a sărutat aseară?

Olguța: Nici nu l'am văzut aseară.

Elena: Vezi bine cu nu l'ai văzut, doar a fost întuneric.

In pețite.

Tatăl: D-ta, domnule, vrei să iei fata mea de nevestă? Ai ceva averé?

Tinerul: Domnule, eu vreau s'o iau de nevestă, nu s'o cumpăr!

La cununie.

Viitorul socru: Mă scuză: dragă ginere, dar fiindcă deocamdată nu-ți pot da întreaga zestre, îți voi plăti în rate.

Mirele: Dragă socrule, eu mă învoiesc și la asta, dar permite-mi ca și eu să mă însor cu fata d-tale — în rate.

Târg

Viitorul socru: Ei, bine, încă nici fidanțarea n'a fost și d-ta mă molestezi deja pentru zestre?

Viitorul ginere: Ei?... Unde ai văzut dumniata târg — fără arvună?...

Explicabil.

— Știu eu, pentru ce pușcă rău soldatul rus.

— Pentruce?

— Fiindcă pușcă numai cu o mână.

— Cum așa?

— Apoi uite, cu o mână ține pușca cu cealaltă se scarpină.

Schimbare neplăcută.

Ginerile (în sine): Până acum soacra la ziua nevestii, trimitea totdeauna o găscă grasă... Acum sosește în persoană...

Imbărbătare.

Un tinăr zice unei domnișoare: M'as însura, dar mi-e frică să n'ajung sub papuc.

Domnișora: Ai dreptate... dar eu și'n casă port numai pantofi.

Criminalul

— Vezi, domnul acela de acolo pe mulți oameni a nenorocit.

— Cum așa? Cine-i el?

— Agent de căsătorii.

Răzbunare.

Cucoana (cătrec servitoarea pe care-o dă afară din serviciu): Iată, Lino, aici ai 21 de coroane, cari ți-se mai cuvîn din leafă, și-acum — poți merge!

Lina aruncă o coroană cânelui Hector.

Cucoana: Ce va să zică asta?

Lina: Nimic, doamnă. I-am dat și lui Hector partea ce i-se cuvîne din leafa mea, căci mi-a ajutat și el la spălatul vaselor.

Cerșetorul modern.

— Și de câtă vreme ești orb, sărmanule bătrân?

— De azi dimineață dela orele 8.

— Și înainte de-aceasta ai fost sănătos?

— O nu, opt ani de zile am fost surd-mul.

Nesigur.

— Aș omori pe cel care ar cuteza să-ți facă curte.

— Asta nu cred că ai face-o.

— Te îndoiești de vorbele mele?

— Nu chiar, dar... nu l'ai ști.

I-a spus'o.

— Până unde călătorești, frate, cu trenul?

— Până la Sibiiu.

— Și acolo ce faci?

— Acolo mă dau jos.

La gară.

— Să-mi dai un bilet.

— Unde?

— În mână!

GHICITURI

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați!

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați!

Editor și redactor responsabil: D. Birăuțiu
Tipografia »Poporul Român«, VII., Ilka-utca 36.

Cucu! Cucu! Cucu!

Citiți dacă voți să petreceți:

Calendarul Cucului

pe anul 1916.

Unicul calendar umoristic care apare în ediție românească, Cuprinde un șir întreg de glume originale, scrise de cei mai buni umoriști ai noștri, în frunte cu d. Haralamb Călămăr. Se mai publică în calendar

Douăzeci de chipuri originale

umoristice în legătură cu războiul. Aceste caricaturi foarte reușite provoacă râsul fiecărui cetitor. »Calendarul Cucului« e unicul în felul lui și se poate citi cu plăcere de ori și cine.